

De Persgroep rijft Sanoma-magazines binnen
Aanvullend journalistenpensioen opnieuw op tafel
Uitzendarbeid in de journalistiek: lessen uit een arrest
Alle Vlaamse redacties zitten op de multimediale trein
En Hannes Cattebeke over het verschil tussen freelancen en vast op een redactie

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

De Journalist 190 - 5 juni 2015 - verschijnt maandelijks - v.u. Pol Deltour, Huis van de Journalist, Zennestraat 21, 1000 Brussel

(foto Bert Van den Broucke /PhotoNews)

UIT DE VVJ	3
ACTUEEL	
Gemengde gevoelens bij Sanoma-deal De Persgroep	4
Journalistenpensioen opnieuw ter discussie	5
Vlaams Parlement hoort ook VVJ over VRT	5
Voormalig journalistieke uitzendkracht Sarah Schoeters getuigt	6-7
Interimarbeid in de journalistiek: lessen uit een arrest	7
Vlaamse journalistiek is multimediaal geworden	8-9
Jongeren willen context in het nieuws	10
FORUM	
Barema of barrière?	9
RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK	
Klacht van advocaat Verschoren tegen <i>HLN</i> en <i>GvA</i>	11
IN GESPREK	
Hannes Cattebeke over de verschillen tussen freelance en vast	12-13
MENS ACHTER HET NIEUWS	
Paul Van Landeghem: schooldirecteur, crisismanager, journalist	14
ONDER EMBARGO	15
SERVICE	
Vademecum voor Freelancejournalisten 2015	5
Hoe berichten over zelfdoding?	16

Ook aan de belastingaangifte toe? VVJ geeft advies op maat

Bij het invullen van de belastingaangifte worden journalisten telkens weer met enkele specifieke vragen geconfronteerd. Zoals: houden we ons aan de wettelijk bepaalde forfaitaire beroepskosten, of geven we werkelijke beroepskosten op? En welke dan? Of: hoe zit dat nu met auteursrechtenvergoedingen, die ofwel door de opdrachtgever of door de JAM zijn betaald?

Wie daarover vragen heeft, kan terecht in het vorige nummer van *De Journalist* of bij Ivan Declercq, VVJ-adviseur.

Hij is bereikbaar op het rechtstreeks nummer 02 777 08 43, tussen 11 en 13 uur en tussen 14 en 17 uur op de volgende dagen:

Juni: 1, 3, 10, 12, 15, 19, 22, 24, 26, 29. Op woensdag 17 juni kun je terecht van 15 tot 19 uur.

Juli: 1, 3.

De Journalist *Uit de VVJ*

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
JOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Ivan DECLERCQ
Monica MORITZ
Marleen SLUYDTS
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
BELGA PICTURES
PHOTO NEWS
ZAK

REDACTIESECRETARIAAT

Huis van de Journalist
Zennestraat 21
1000 Brussel
Tel. 02/777.08.40
Fax 02/777.08.49
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Marleen Sluydts
Zie adres hierboven
info@journalist.be

RECLAMEREGIE

Cathy Pletinckx
Zie adres hierboven
info@journalist.be

LAYOUT EN DRUK

Claes-Roels
Albert Van Cotthemstraat 54
1600 Sint-Pieters-Leeuw
Tel. +32 (0)2 378 09 39
Fax +32 (0)2 378 25 59
www.claes-roels.be

Lid van de Unie van Uitgevers
van de Periodieke Pers

De journalistieke stiel

Het Vlaamse medialandschap verandert razendsnel. De strijd om de digitale lezer is nog nauwelijks écht begonnen. En de geschreven en audiovisuele media troepen samen in steeds grotere mediaconcerns. Met de overname van vier Sanoma-titels, waaronder *Humo* en *Story*, is De Persgroep incontournable geworden in Nederlandstalig medialand.

Bij zo'n overname wordt vooral gekeken naar de efficiëntiewinst van meerdere titels in dezelfde marketingpot. En natuurlijk speelt ook de mogelijke synergie mee tussen diverse titels binnen de grote groep. Op zich is daar niets mis mee. Maar er zijn wel degelijk gevaren verbonden aan media-imperiums. Vooral als er te weinig zijn. Concurrentie is belangrijk, ook in medialand, al was het maar om iedereen scherp te houden. Een verschraving van het landschap houdt een 'klassiek' economisch risico in: bij te weinig concurrentie worden de aanbieders lui, de producten duur en de consumenten slecht verzorgd.

Maar media zijn geen tandpasta. Kranten, bladen, televisie, op papier of online, zijn nu eenmaal journalistieke producten, en die passen niet in te strakke wetten van een vraag- en aanbodeconomie. Ze vervullen immers ook een maatschappelijke rol die essentieel is in een democratie: informeren op een correcte, behoorlijke manier. Zelfs als het gezond is dat media onder elkaar wedijveren naar de gunst van een – schaars wordend – publiek, dan blijven ze nog altijd samen een algemeen belang dienen. Behoorlijk wil ook zeggen: veelzijdig. Het naast elkaar bestaan van voldoende titels, die ook inhoudelijk echt van elkaar verschillen, is méér dan een kwestie van economie.

Journalistiek is een stiel die een grote mate van onafhankelijkheid vereist en tijd om dingen uit te zoeken. Voor goede bladen zijn nu eenmaal een voldoende aantal beroepsjournalisten nodig en een degelijke omkadering. En dus is de vraag de dag na de overname: Zullen er titels verdwijnen? Zullen redacties inkrimpen? Zullen vaste contracten vervangen worden door goedkopere – lees onderbetaalde – freelancers? De herwaardering van de stiel van beroepsjournalist is nu net de belangrijkste ambitie waarrond de nieuwe Raad van Bestuur van de VVJ zich schaaft. Een open Raad van Bestuur, met een goede spoeling van alles wat de Vlaamse journalistiek vandaag te bieden heeft, met veel enthousiasme en liefde voor de stiel.

Want de journalistiek staat onder druk, ook door de opkomst van nieuwe media en de waanidee dat 'iedereen journalist' is. Vandaar de nood aan afbakening, en vooral aan het expliciteren en herontdekken van wat nu eigenlijk de Toegevoegde Waarde van beroepsjournalistiek is. Namelijk: het uitpluizen van informatie, het natrekken van bronnen en het correct en onafhankelijk informeren.

Er ligt werk op de plank voor de nieuwe ploeg van de VVJ. De wetgeving van 1963 die bepaalt wie de titel beroepsjournalist mag voeren, is immers niet aangepast aan deze tijd van supersnel nieuws, gespecialiseerde en online media. Misschien is het zinnig ineens ook de steun aan de pers in de toekomst te koppelen aan het aantal beroepsjournalisten dat een persbedrijf tewerkstelt. Zo'n systeem kan bovendien ook gelden voor de nieuwe digitale media die echte beroepsjournalisten tewerkstellen.

Dit voorwoord is tegelijk een oproep aan alle beroepsjournalisten. Een uitnodiging om met ons mee te denken over hoe we onze journalistieke stiel kunnen herwaarderen.

Kris Van Haver
Voorzitter VVJ

(foto LVA / ImageDesk)

Overname Sanoma-titels door De Persgroep wekt hoop en argwaan

Pol Deltour

De overname van vier Sanoma-titels door De Persgroep wekt tevredenheid en hoop, maar ook argwaan en onrust. "Eindelijk een uitgever die ons perspectief wil en kan geven", wordt op de redacties van *Humo* en *Story* gezegd. Toch kijken velen ook met een bang hart naar fase 2 van de overname, waarin Kobbegem de "optimalisering van de portfolio" onderzoekt.

De overname van *Humo*, *Story*, *TeVe-Blad* en *Vitaya Magazine* betreft 65 werknemers en een kleine 100 freelance medewerkers. De vier titels samen tellen om en bij 30 vaste journalisten. In een eerste fase worden alle medewerkers – loontrekkenden en freelancers – door De Persgroep mee overgenomen.

Voor de redacties van *Story*, *TeVe-Blad* en *Vitaya* betekent dat meteen ook letterlijk een verhuizing naar Kobbegem. Het huurcontract van *Humo* bij Woestijnvis in Vilvoorde loopt eind dit jaar af. Mogelijk worden ook daar straks verhuisdozen ingepakt.

De Vlaamse magazinemarkt vertoont een dubbel gelaat. Verkoop- en advertentiecijfers gaan fors naar omlaag. Volgens het jongste CIM-rapport zakte de weekbladenmarkt het voorbije jaar met praktisch 9 procent. *Humo* (- 12,5%) en *Story* (- 20%) delen zwaar in de klappen.

Het verklaart waarom Sanoma nog weinig ambitie had om te blijven investeren in de titels.

Anderzijds maakt zowel *Humo* als *Story* nog altijd winst. Het gaat bovendien om sterke merken, die op de koop toe de digitale snelweg niet hebben gemist. Dat, samen met nieuwe mogelijkheden inzake reclamewerving, bracht Christian Van Thillo ertoe de vier titels binnen te halen.

Tv-redacties

De grote vraag blijft in hoeverre De Persgroep in het kader van de beoogde 'optimalisering van de portfolio' ook inhoudelijk-redactionele synergieën zal doorvoeren. Kobbegem zelf zegt daar niet meteen op uit te zijn. Zo mogen *Dag Allemaal* en *Story* wel hetzelfde soort nieuws brengen, beide hebben wel degelijk een eigen profiel en ook een overwe-

gend trouw lezerspubliek. Een peiling wees uit dat nauwelijks 1 lezer op de 10 wel eens twijfelt tussen beide titels; de rest is verknocht aan de ene of de andere. Koen Verwee, ceo van De Persgroep: "Beide titels kunnen perfect naast elkaar bestaan."

Ook *Humo* heeft een sterk eigen profiel, maar dat blad deelt dan weer DNA met *De Morgen*. Een belangrijke indicatie voor de toekomst wordt hoe dan ook de werkplek die de redactie straks krijgt. En wat zal er worden van de unieke documentatiedienst bij het blad? Ander heikel punt: de hoofdredactie: mag Danny Ilegems aan het roer blijven? Overigens stelt dat probleem zich minder of niet bij *Story*, waar Annelies Roebben vlak voor de overname nog Frederik De Swaef verving als hoofdredacteur. Zij werkte jarenlang voor *Het Laatste Nieuws* en is dus allerminst een onbekende voor De Persgroep.

Uitkijken is het zeker naar hoe De Persgroep de tv- en radio-berichtgeving in al zijn titels denkt te 'optimaliseren'. Al voor de overname beschikte Kobbegem over sterke redactiepoten voor mediaberichtgeving. Bij de vier overgenomen titels stelt men zich dan ook ernstig vragen over de eigen inbreng ter zake. Niet alleen daar overigens, ook bij de omroepmedia buiten Mediaaan staan de knipperlichten aan.

De politieke wereld onthaalde de nieuwe mediaconcentratie eveneens met gemengde gevoelens. Blijheid is er om het (voorlopige) behoud van de titels, ongerustheid over verdere verschriving. Zo dringt parlementslid Katia Segers (sp.a) aan op een mediamonitoring die ook de nieuwsinhoud omvat. Dat veronderstelt een uitbreiding van de opdracht van de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) of het interuniversitaire Steunpunt Media.

Christian Van Thillo bekijkt momenteel hoe zijn nieuwe portfolio kan worden 'geoptimaliseerd'.

(foto Nicolas Maeterlinck /Belga)

VVJ: snel duidelijkheid graag

Ook de VVJ noemt het positief dat De Persgroep de overgenomen vier titels nieuwe kansen wil geven. Maar ze wijst ook op de risico's. Nieuwe redactionele synergieën dreigen zowel de capaciteit aan professionele journalistiek als het mediapluralisme aan te tasten.

De VVJ herhaalt haar vraag naar redactiestatuten voor alle nieuwsmedia. Die moeten waarborgen dat een redactie, bij ingrepen in de hoofdredactie, de redactionele lijn of redactiestructuur, minstens wordt geraadpleegd en zo mogelijk ook een bindende stem heeft. Bij *Humo* bestaat momenteel een redactievertegenwoordiging en is er ook al nagedacht over een redactiestatuut, zij het dat dit nog niet is geformaliseerd.

Daarnaast vraagt de VVJ dat wordt nagedacht over een systeem van mediasteun dat afhankelijk is van het aantal (beroeps)journalisten dat men tewerkstelt. Zo'n 'hulp aan de pers' kan dan meteen ook worden uitgebreid naar nieuwe, digital-only media die (beroeps)journalisten aan het werk zetten. De VVJ beschikt over een database die perfect toelaat zo'n systeem snel te implementeren.

Tot slot dringt de VVJ aan op een sociaal charter voor de 'geschreven pers', naar het model van dat voor de audiovisuele media. Daarin moeten ook kwesties aan bod komen zoals arbeidsstatuten (volwaardige contracten, geen fastfoodjobs), verloning (blijft zeker voor freelancers een pijnpunt), en de kwaliteit van de arbeid (werkdruk, work/life-balans...).

De VVJ dringt hoe dan ook aan op snelle duidelijkheid vanwege De Persgroep. Daar zijn niet enkel de medewerkers van de betrokken media maar ook het publiek mee gediend.

JOURNALISTENPENSIOEN OPNIEUW OP TAFEL

Het wettelijke pensioensupplement voor loontrekkende beroepsjournalisten ligt opnieuw op tafel. De Rijksdienst voor Pensioenen (RvP) nodigde de AVBB (VVJ en AJP) en de werkgevers van nieuwsmedia uit voor een gesprek erover. Het regime, dat door de mediasector zelf wordt gefinancierd met aanvullende sociale bijdragen, was in 2013 voor het eerst sinds 25 jaar verlieslatend. Gering weliswaar, het deficit belooft 312.000 euro. Maar de RvP verwacht dat dit tekort de komende jaren toeneemt door het groeiend aantal gepensioneerde journalisten.

De AVBB betwist de cijfers. Ze stelde vast dat de Pensioentoren geen aanvullende pensioenbijdragen ontvangt voor zowat 500 beroepsjournalisten. De verantwoordelijkheid voor de betaling van die bijdragen – 3% van het brutoloon – ligt bij de werkgevers.

Het kabinet van Pensioenminister Daniel Bacquelaine (MR) maakt er geen geheim van dat het het wettelijke pensioensupplement voor journalisten wil afschaffen. Het vraagt de mediasector om een ‘migratie’ ervan naar de tweede pensioenpijler te overwegen. De AVBB maakt voorbehoud tegen deze piste, omdat al te veel beroepsjournalisten dan niet langer het nu wettelijk gewaarborgde pensioensupplement zouden krijgen.

De AVBB legde als alternatieve denkpiste een (lichte) verhoging van de aanvullende sociale bijdragen op tafel. Die worden zoals bekend door de journalisten zelf (1% van het brutoloon) en hun werkgevers (2%) betaald. **(PD)**

OOK VVJ GEHOORD OVER TOEKOMST VRT

Naast private omroepen, krantenuitgevers en andere stakeholders, is ook de VVJ door de Commissie Media van het Vlaams Parlement gehoord over de nieuwe beheersovereenkomst voor de VRT in 2016-2020. De VVJ legde bij die gelegenheid enkele eigen klemtonen. Zo drong ze er sterk op aan de Nieuwsdienst buiten elke verdere besparing te houden. “Voor de vele informatieprogramma’s die de omroep maakt, is ze verre van overbemand. Wat sommigen daarover ook mogen beweren.”

Ander aandachtspunt was de blijvende noodzaak van onafhankelijkheid van de redacties, ook ten aanzien van de Raad van Bestuur. Dat belet niet dat er wordt nagedacht over de figuur van een redactionele ombudsman, die voor de nieuws- en duidingsprogramma’s in de plaats kan komen van de bestaande klachtendienst.

Met betrekking tot de heikele kwestie van het VRT-nieuwsaanbod online pleit de VVJ voor realisme en evenwicht. Alleszins moet de VRT haar klassieke, audiovisuele content ook via deredactie.be en afgeleiden kunnen aanbieden. Dat houdt ook een zeker aanbod van tekst in, zij het dat daarmee de digitale toekomst van de private mediagroepen niet mag worden gehypothekeerd. Gerd Ysebaert van de krantengroep Mediahuis vroeg dat de VRT zich van elk geschreven woord en elke foto zou onthouden, maar die eis is ongetwijfeld te hoog gegrepen. **(PD)**

Vademecum freelancers 2015

Het Vademecum voor Zelfstandige Journalisten van de VVJ is weer helemaal up to date gebracht.

VVJ-leden kunnen het vademecum gratis downloaden via onze site www.journalist.be.

Na jaren onzekerheid inzake de fiscaliteit van inkomsten uit auteursrechten, bevat het herwerkte vademecum een overzicht van je mogelijkheden op dat vlak.

Daarnaast zijn ook allerlei andere gegevens bijgewerkt:

- Een contract met een uitgever opstellen: wat moet daarin staan? In het vademecum vind je een nieuw model, dat rekening houdt met de jongste evolutie op het vlak van auteursrechten.
- Welke administratieve verplichtingen heb je als je begint te freelancen?
- Wat wordt in Vlaanderen betaald voor freelancejournalistiek?
- Auteursrechten: hoe en hoeveel? En wat moet in je contract vermeld staan om de inkomsten fiscaal te ontzien? Ontdek de huidige stand van zaken in dit vademecum.
- Inkomstenbelastingen: neem je de forfaitaire beroepskostenaftrek, of ga je voor de werkelijke kosten? En wat zijn de belastingtarieven in België?
- Btw: moet je als journalist al dan niet btw aanrekenen?
- Sociale zekerheid: ziekteverzekering, kinderbijlagen, pensioenen, en dergelijke meer: de jongste cijfers over bijdragen en uitkeringen en de juiste online adressen.
- Beroepsaansprakelijkheid: de burger stapt makkelijker naar de rechter. Als freelancer kun je maar beter goed verzekerd zijn.
- Journalistiek in bijberoep: hoe doe je dat? En in welke mate mag het? Ook als je nog student bent? Of met tijdskrediet? Mag het als je uitkeringsgerechtigd werkloos bent? En wat mag je nog bijverdienen als gepensioneerde? Of als SWT-er?

Het vademecum is alleen toegankelijk voor leden van de VVJ. Je hebt dus je erkenningsnummer (of aansluitingsnummer) nodig, plus je paswoord. Dat vul je in nadat je je op onze site hebt aangemeld.

www.journalist.be
publicaties /vademecum-voor-zelfstandigen

Ex-RTV-reporter Sarah Schoeters blikt terug Werken als journalistieke uitzendkracht

Ivan Declercq

'Het is kiezen tussen pest en cholera', zucht ze. De vraag was wie slechter af is in de media: de schijnzelfstandige of degene die via een uitzendkantoor werkt. Sarah Schoeters (34) is intussen uit de journalistiek gestapt. Met een tikkeltje spijt, toch wel.

Een mooi nieuwbouwhuis in Heist-op-den-Berg. Boven ligt een peuter te slapen. "Nee, niemand van ons zou zo ver hebben gestaan als we met uitzendcontractjes aan de gang waren gebleven. Dan hadden we niet moeten denken aan bouwen of aan kinderen beginnen. Dat kun je gewoon niet als je van de ene week op de andere je job kwijt kunt zijn." Sarah is een van de ongeveer tien journalisten die enkele jaren geleden bij de VVJ aan de bel trokken omdat ze al geruime tijd bij de regionale omroep RTV via uitzendcontracten aan het werk waren en ook – via een constructie met loonbriefjes die de werkelijkheid niet weerspiegelden – onderbetaald waren. Uiteindelijk zijn zes van hen bereid geweest hun nek uit te steken en het juridisch gevecht met die omroep aan te gaan, met steun van de VVJ. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep hebben ze de strijd gewonnen. Een aantal heeft afgehaakt toen duidelijk werd dat het een zaak voor de arbeidsrechtbank zou worden. "Er waren er die het werk te graag deden, en het niet zagen zitten om iets anders te doen. En er was iemand die daar al zeven jaar met uitzendcontractjes werkte, die hebben ze uiteindelijk een vast contract gegeven. Er waren ook nog enkele echt jonge, beginnende journalisten die hun kans roken toen ze zagen dat een deel van de ploeg zou vertrekken."

Drie jaar heeft Sarah bij RTV gewerkt, en er waren er die al meer kilometers op hun uitzendteller hadden. "Dat was voor niemand een echte keuze. Het was een beslissing om zo te starten, omdat we er allemaal van uitgingen dat ze verplicht waren ons na verloop van tijd een vast contract te geven als we goed bezig waren. Iedereen is er gestart met het idee: we blijven hier en we zullen ons opwerken naar meer werkzekerheid."

Dat er misschien iets niet klopte, besefte ze toen ze bij een contact met het uitzendkantoor het advies kreeg om ook stempelgeld aan te vragen. Ze dacht: hoe kan dat nu, ik werk volle dagen? "Ik ben toen mijn loonbriefjes eens gaan bekijken en daarop bleek dat ik maar vijf uur per dag was ingeschreven, terwijl ik er wel minimaal acht uur bezig was. Het budget dat RTV betaalde aan het uitzendkantoor was gewoon te klein voor een voltijdse kracht. En dat bleek bij mijn col-

lega's ook het geval. Toen zijn we naar de VVJ gestapt."

Voor schoolverlaters die in de journalistiek willen, is het niet vanzelfsprekend om meteen als freelancer te starten. Dan heb je namelijk al meteen de vaste kosten voor de sociale zekerheid, zonder enige garantie qua inkomsten. Is het dan toch niet wat veiliger om het eerst via een uitzendkantoor te proberen?

"Moeilijk te zeggen", antwoordt ze. "Ik heb de omgekeerde weg gevolgd: ik heb eerst enkele jaren als freelancer voor kranten gewerkt. Toen ik overstapte naar RTV, bleek men daar voor de redactie veel minder met freelancers te werken, dat was meer iets voor cameramensen en voor technici. En dus werd het een uitzendkantoor. Dat had ook het voordeel dat je niet de administratieve besommingen van een zelfstandige had. Maar na wat ik heb meegemaakt, ben ik geen voorstander meer van freelancers, noch van werken via een uitzendkantoor. Kijk, als je weet dat je doorgroeimogelijkheden hebt en dat ze het fair spelen, dan is er niets mis met een interimcontract. Maar ik betwijfel of dat in de media mogelijk is."

Andere media

De veroordeling van RTV heeft blijkbaar niet echt voor een afschrikking gezorgd: ook vandaag wordt voor journalistiek werk een beroep gedaan op uitzendkrachten. Vaak om budgettaire redenen en niet wegens een plotselinge vermeerdering van werk of om een zieke te vervangen.

Een andere regionale omroep zou nog dezelfde werkwijze als RTV hanteren, heeft de VVJ vernomen.

Sarah Schoeters: "Wellicht omdat het om media gaat. Als de media beslissen die veroordeling niet naar buiten te brengen, dan weet zo goed als niemand ervan, hè. Oké, in de mediasector zelf zal het ondertussen wel bekend zijn. Maar als je het hebt over jonge journalisten, pas afgestudeerd, die nietsvermoedend met zo'n contracten aan de slag gaan..."

"Pas op: een uitzendcontract kan je de mogelijkheid geven te tonen wat je in je mars hebt. En een werkgever kan je zo een tijd uittesten. Als na afloop van enkele maanden wordt beslist de samenwerking stop te zetten of om te zetten in een vast contract, dan kan ik daarmee leven. Maar je moet

Sarah Schoeters: 'Media sollen een beetje met jonge journalisten omdat de poel waarin ze kunnen vissen zo groot is.'

niet iemand zeven jaar aan het lijntje houden, zonder enig perspectief... Na maximaal zes maanden moet je als werkgever toch weten of je met iemand verder wilt."

Wat zou ze jonge mensen die afstuderen aan een journalistenopleiding dan adviseren? "Hou je ogen open", zegt ze. "Laat niet met je voeten spelen. Want dat is het probleem: veel mensen vinden het nog altijd een job met aanzien. Je komt overal, je weet veel, je bent overal als eerste bij. Dat spreekt aan. De keuze is voor werkgevers zo groot dat ze je makkelijk kunnen vervangen. Ze sollen een beetje met jonge journalisten omdat ze weten dat de pool waarin ze kunnen vissen zo groot is."

De zes journaliste die hun zaak tegen RTV hebben gewonnen, zijn ondertussen elders aan de slag. Drie van hen staan in het onderwijs, onder wie Sarah. Weg uit de journalistiek.

Tevreden, of toch wat spijt?

(Denkt even na) "Ik ben heel tevreden met wat ik nu doe en tegelijkertijd heb ik wel een tikkeltje spijt. Tja, het was mijn eerste keuze, hè. En ik ben dankbaar voor de dingen die ik heb mogen doen: verslag uitbrengen van de val van de regering, de inval in het aartsbisschoppelijk paleis, waar wij als eerste bij waren, zo'n dingen vergeet je niet. In dat opzicht is het een privilege geweest dat ik dit heb mogen en kunnen doen. En mis ik dat wel wat..."

"Ik wil wel nog meegeven dat ik blij ben dat we hebben doorgezet. Want in het begin waren er niet veel mensen die geloofden in onze zaak, buiten de VVJ en onze advocaat. We hebben zelfs veel tegenkanting ondervonden, maar uiteindelijk is gerechtigheid geschied en is gebleken dat je als jonge journalist niet per se het onderspit delft."

Interimarbeid in de journalistiek

Lessen uit een arrest

Pol Deltour

Niemand betwist de toegevoegde waarde van interimarbeid, als instrument om tijdelijke personeelsproblemen op te vangen. Ook redacties kunnen daar wel bij varen. Maar wanneer jonge journalisten op dezelfde redactie jarenlang het ene interimcontractje op het andere moeten stapelen, is er toch iets dat niet klopt.

Journalisten die vast worden ingeschakeld op een redactie, hebben recht op een behoorlijk arbeidsstatuut. Tot nader order neemt dat nog altijd de vorm aan van een klassieke arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Men kan zelfs aanvoeren dat journalisten in het bijzonder aanspraak moeten kunnen maken op een normaal arbeidscontract. Hun werk vereist nu eenmaal een grote mate van intellectuele en ethische onafhankelijkheid, ook ten aanzien van de eigen bedrijfsleiding. Een onzekere en kwetsbare arbeidssituatie in de vorm van *fastfood-jobs* komt daar niet aan tegemoet.

In die context is het voor de VVJ belangrijk dat misbruiken van het interimstatuut in de journalistiek zoveel mogelijk worden uitgebannen. Dat geldt a fortiori wanneer het misbruik onwettig is. Bijvoorbeeld met een reeks uitzendcontracten bij de regionale omroep RTV was dat het geval. Maar laat meteen gezegd zijn dat het fenomeen zich niet tot dit mediabedrijf beperkt. Ook op andere redacties lopen momenteel jonge journalisten rond met een uitzendstatuut dat zonet ronduit onwettig is, minstens ernstig flirt met de juridische begrenzungen ervan.

De wet laat uitzendarbeid enkel toe in welbepaalde gevallen. Dat kan zijn om een vaste werknemer tijdelijk te vervangen, in geval van tijdelijke vermeerdering van werk, of om een uitzonderlijk werk uit te voeren. Eind 2013 is daar een nieuwe mogelijkheid bijgekomen: nu kan een uitzendkracht ook dienen voor het invullen van een vacature, met de bedoeling om hem/haar na afloop vast in dienst te nemen (of niet). Zo'n instroominterim kan maximaal 6 maanden duren.

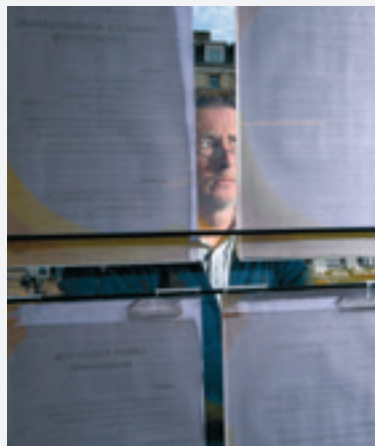
In het RTV-dossier is er voor zes – allemaal vrouwelijke – journalisten vastgesteld dat de werkgever geen van de betrokken motieven kon hardmaken. En dat terwijl ze jaren na elkaar met vaak zelfs maar dagcontractjes aan het werk werden gezet. Volgens het arbeidshof van Antwerpen, dat daarmee de arbeidsrechtbank van Turnhout volgt, komt dat neer op een "oneigenlijk gebruik van uitzendarbeid". Het arbeidshof wijst daarbij ook op "het onwaarschijnlijk hoge aantal overeenkomsten voor uitzendarbeid, vergeleken met het aantal vaste werknemers".

Regularisering

Het gevolg is dat de tewerkstellingsperiode van de journalisten als interim wordt omgezet in een gewone arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Die regularisering levert vooreerst een aanzienlijke loonsverhoging op: van de dagvergoedingen voor uitzendarbeid naar de barema's die gelden in het paritair comité 329 voor de socio-culturele sector. Daarnaast wordt het einde van de samenwerking door het gerecht beschouwd als de opzegging van een gewoon arbeidscontract, waarvoor de werkgever de normale opzeggingsvergoeding verschuldigd is. Al bij al

bedragen de regularisering tussens om en bij € 8.000 en € 50.000.

De VVJ kan enkel vaststellen dat diverse mediabedrijven een loopje blijven nemen met de wetgeving op uitzendarbeid, dit ten koste van vooral jonge journalisten. Als de frustraties uiteindelijk een gerechtelijke uitloper krijgen, kan niemand dat die mensen kwalijk nemen.

In het RTV-dossier is er voor de zes betrokken journalisten een aanzienlijke regularisering doorgevoerd.

Vlaamse journalistiek is multimediaal geworden

Ria Goris

Multimediale journalistiek is in Vlaanderen helemaal doorgebroken. Dat toont onderzoek van de Erasmushogeschool Brussel aan. Maar de bevindingen leggen ook een gevoelige plek van het metier bloot.

De toekomst van de journalistiek zal multimediaal zijn of zal niet zijn, werd tien jaar geleden gezegd. Maar hoever staan we intussen? Laatstejaarsstudenten van de opleiding Journalistiek van de Erasmushogeschool trokken op onderzoek uit. Ze namen diepte-interviews af van 30 sleutelfiguren op redacties. En de opleiding organiseerde ook een groot-schalige online enquête over multimediaal werken, waarop 803 journalisten antwoordden.

Was vijf jaar geleden multimediaal werken nog amper doorgedrongen in de Vlaamse journalistiek, dan geeft dit nieuwe onderzoek een heel ander beeld. Anno 2015 is multimediaal werken – zowel het vergaren als het verspreiden van content via verschillende mediaplatformen en -kanalen – een sterk ingeburgerde praktijk.

Enkele redacties lieten tien jaar geleden de multimediale uitdaging nog aan zich voorbijgaan, maar zij sprongen intussen wel op de kar. Ook zij zien nu het belang in van een goed functionerende site, net zoals van een sterke aanwezigheid op sociale media. De trendsetters dan weer, die destijds meenden dat redacties snel volledig multimediaal zouden werken, zijn een stuk gematigder geworden in hun verwachtingen en ambities. Zij kwamen tot het besef dat je niet zomaar alle medewerkers in een multimediale mindset en praktijk krijgt.

Sociale media

Hoe vertaalt multimediaal werken zich concreet op de werkvloer? Een eerste vaststelling: content leveren aan de

website van het eigen medium is een ingeburgerde praktijk geworden. Zowat de helft van de 803 ondervraagden geeft aan dagelijks of meermaals per week content te leveren voor de nieuwssite. Ongeveer een derde doet dat nooit of minder dan eenmaal per maand. Hoe jonger de journalisten zijn, hoe vaker dit een dagelijks aspect van hun werk is.

Maar ook het bronnengebruik van journalisten wordt almaar multimedialer. Microblogging (Twitter) en elektronische documentatie behoren tot de top vijf van vaakst gebruikte bronnen, naast informatie uit de Belgische en de internationale media en persberichten. 48 % van de journalisten zegt dagelijks een beroep te doen op microblogging. In een groot-schalige enquête van het Center for Journalism Studies uit 2013 was dat nog 33 %. 44 % maakt vandaag dagelijks gebruik van sociaalnetwerksites, tegenover slechts 24 % twee jaar geleden. Hoe jonger de journalisten, hoe meer ze Twitter gebruiken als bron. Dat geldt ook voor sociaalnetwerksites, maar iets

Niemand is zo hypocriet om het belang van clicks te ontkennen.

(foto Belga)

minder uitgesproken.

Sociaalnetwerksites (vooral Facebook) en microblogging hebben diverse functies. Ze dienen vooral om mensen en media te volgen: hiervoor wordt Twitter dubbel zo vaak ingezet als Facebook. Om een profiel op te zoeken wordt Facebook dan weer drie keer vaker gebruikt dan Twitter.

Voor het geven van een reactie of om mensen naar het medium te lokken is er een lichte voorkeur voor Facebook. Het belang van sociaalnetwerksites als kanaal om mensen naar het eigen medium te leiden, neemt volgens sleutelfiguren op diverse redacties nog toe. "Facebook is de belangrijkste *traffic-dragger*." Een geïnterviewde maakte deze bedenking: "Ik vind de macht van sociale media een gevaarlijk fenomeen. Vergelijk het met een huis bouwen op grond die niet van u is. Hoe stabiel is dat, mensen die via hun smartphone even een item aanklikken en na een halve minuut alweer weg zijn? Je kan het ook niet converteren naar een bron van inkomsten."

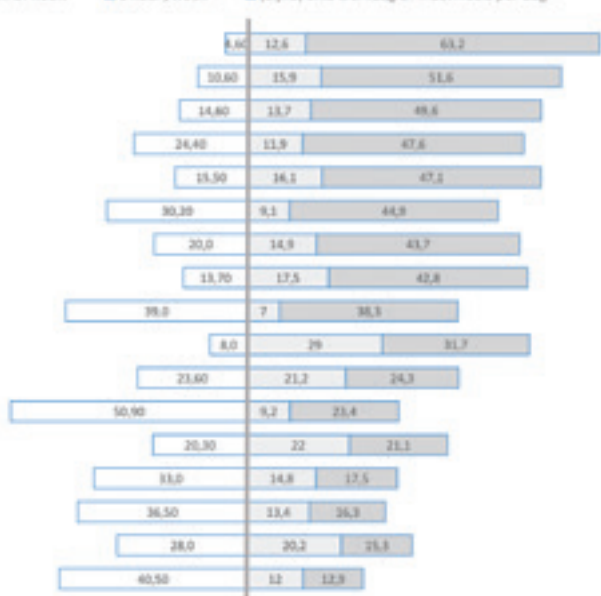
Clickoriented journalism

De nieuwe technologische mogelijkheden worden ook ingezet om in gesprek te gaan met het publiek en aan *community building* te doen. De overgrote meerderheid van de redacties doet geregeld inspanningen om het publiek te betrekken, via polls, *crowdsourcing* en oproepen.

En dan is er nog *user generated content* of burgerjournalistiek: de meeste redacties doen een beroep hierop, doorgaans voor tips en beeldmateriaal. De mate waarin redacties deze stroom proberen aan te zwengelen, is wel zeer uiteenlopend. Een zeldzame tegenstander van *user generated content* verwoordt zijn positie als volgt: "Ik vroeg ooit een panelspreker

Bronnengebruik van Vlaamse journalisten

■ Zelden of nooit   ■ 1 keer /week   ■ (bijna) elke werkdag of meermaals per dag

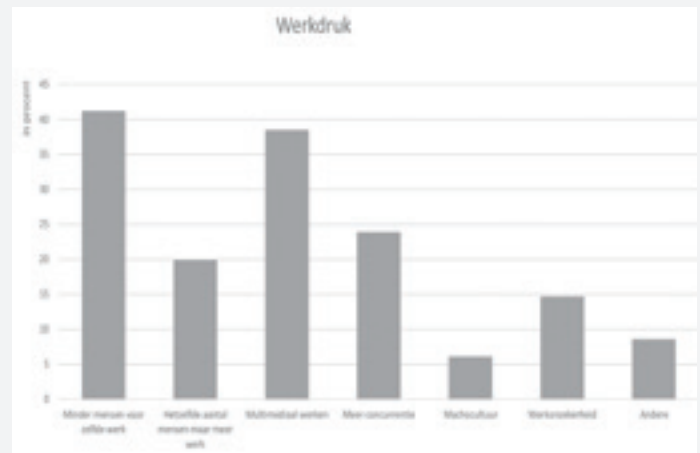

die voor burgerjournalistiek gewonnen was: ga jij ook naar een burgergynaecoloog? Ik vind het kwakzalverij.”
 Andere kwestie: doen redacties aan *clickoriented journalism*? Jawel, zo blijkt. Niemand is zo hypocriet om het belang van *clicks* te ontkennen. Het ene medium zal daarom meer inzetten op lokaal nieuws, een ander op plotse bewegingen op de beurs. Het hoeven dus zeker niet altijd schattige hondjes of babes te zijn. Een geïnterviewde: “Een zo sterk mogelijk merk hebben is absoluut de eerste doelstelling. En daarnaast, we moeten daar niet flauw over doen, ga je ook voor de *clicks*. Niemand maakt een filmpje om nooit aangeklikt te worden.” Iemand anders is meer genuanceerd: “We zullen nooit een flutbericht bovenaan de site plaatsen omdat veel mensen erop zullen klikken. Wat we wel doen, is een stuk zo schrijven dat het volk lokt.”

De druk van multitasking

Hoe zit het tot slot met de werkdruk? Volgens de helft van de ondervraagde sleutelfiguren verhoogt die door het multimediaal werken. Iemand vat het zo samen: “Terwijl je vroeger met één ding bezig was, moet je nu met drie tot vier taken bezighouden.” Minder dan een kwart van de geïnterviewden ziet geen probleem. “De werkdruk is altijd hoog geweest”, merkt iemand op. Een ander: “De chefs hebben wel door dat multimediaal werken belastender is, maar als je daar goed mee omgaat kun je er ook veel uithalen.” De enquête laat niets aan de verbeelding over: van de on-

dervraagden met meer dan 5 jaar ervaring, zegt 83 % dat de werkdruk is toegenomen. Slechts 17 % meent dat dit niet het geval is. Twee factoren spelen een cruciale rol: naast

het ‘multimediaal werken’ zelf (38,5%) is dat ook ‘minder mensen voor hetzelfde werk’ (41 %). Daarmee staat wel vast dat multimediaal werken behalve zegeningen ook een keerzijde heeft in de vorm van een toename van de werkdruk.

Voor het volledige onderzoeksverslag: Ria.Goris@ehb.be

Repliek op Frank Van Laeken Barema of barrière?

In het vorige nummer van *De Journalist* verscheen een uittreksel uit het boek ‘*Als het werk stopt. 50+ en zonder job*’ van collega Frank Van Laeken, en veel details daarin komen me bekend voor. Ik ben even oud als Van Laeken (56), en kwam op bijna hetzelfde moment op straat te staan, in mijn geval na een collectief ontslag bij *Gazet van Antwerpen* in december 2011. Ook ik heb tientallen keren vruchteloos gesolliciteerd, tot zelfs bij het Arboretum van Kalmthout en het Karrenmuseum in Essen, en ook ik ben uiteindelijk gestrand op slecht betaalde freelance opdrachten. En nog leuker: interimwerk op dagafroep. Maar goed, ik klaag niet, ik kom rond, en ik ben nu een heel stuk gelukkiger dan toen ik nog bij *GvA* was. Dan maar géén bedrijfswagen. En geen tankkaart. Geen gsm, en geen laptop. En geen camera. Vakantiegeld evenmin. En geen dertiende maand. Het was wennen, dat hebt u al door.

Eén aspect van het verhaal vind ik onderbelicht in het boek van Van Laeken: de jaarlijkse baremaverhogingen van de journalisten, die er de rechtstreekse oorzaak van zijn dat de oudjes er worden uitgevist bij ontslaggolven. Zelf heb ik als journalist van *GvA* 26 jaar geprofiteerd van die verhogingen. Leuk, elk jaar 50 euro netto maandloon extra krijgen. Maar nu zie ik in dat het fataal is voor een 50-plusser, dubbel zo duur te zijn als een beginneling. Die maakt doorsnee wel meer fouten, schrijft trager en weet minder, maar – denkt de directie toch – heeft wel meer energie. Wat vorige generaties journalisten met goede cao-onderhandelingen hebben afgedwongen, is in de laatste bochten van je carrière een vergiftigd geschenk. Bij ‘mijn’ collectief ontslag hadden alle ontslagen mensen een duidelijke anciënniteit. Verder waren het meestal vrouwen, allemaal 4/5 aan het werk en/of thuiswerkers. Maar dat weerspiegelt misschien veeleer de opvattingen van de toenmalige hoofdredacteur.

Met de vinger wijzen naar de baremaverhogingen is tegen het zere been van vele collega’s trappen, heb ik gemerkt. Ze wijzen dan op hun beurt naar de winsten van de mediahuizen. Maar dié stellen wel de ontslaglijsten op, niet de redacties of de VVJ. En één ding weet ik zeker: bij de volgende cao-onderhandelingen zal ik niet mee aan tafel zitten. Net zomin als andere ontslagen of gepensioneerde journalisten. Alleen actieve journalisten, met al wat jaren anciënniteit, die er alle belang bij hebben dat de barema’s blijven. En dus zal er niets veranderen, ook niet aan de toekomstige ontslagcriteria.

Boris Rousseuw

Jongeren willen context in het nieuws

Luc Vanheerentals

Het klopt niet dat Vlaamse jongeren minder geïnteresseerd zouden zijn in nieuws dan vroeger. Ze gebruiken nieuwsmedia wel complementair, zowel de klassieke kanalen als online. En ze willen, bovenop de loutere nieuwsfeiten, ook een context krijgen die hen helpt die feiten te begrijpen.

Dat schrijft Anna Van Cauwenberge in haar doctoraatsonderzoek, dat ze zopas verdedigde aan het Instituut voor Mediastudies van de KU Leuven en de Radboud Universiteit Nijmegen. Als er al sprake is van een verminderde aandacht voor nieuws, is dat volgens Van Cauwenberge niet zozeer te wijten aan de aangesneden politieke onderwerpen, dan wel aan de manier waarop ze in de media worden gebracht.

Jonge mensen vinden het mainstream nieuwsaanbod veelal eentonig, leert haar onderzoek. "Vooral de repetitieve berichtgeving over dezelfde onderwerpen in het televisiejournaal blijkt een struikelblok. Jonge mensen met de minste nieuwsinteresse haken dan eerst af. Het telkens opnieuw berichten over het aantal gesneuvelden bij aanslagen in Irak bijvoorbeeld wordt als saai en oninteressant ervaren. Het leidt zelfs tot cynisme. Toch hebben deze jongeren wel interesse in de onderliggende oorzaken van de oorlog in Irak, de evolutie van het conflict doorheen de tijd, de motieven van de betrokken partijen en de uiteindelijke uitkomsten van het conflict."

Volgens Van Cauwenberge is er daarom nood aan een 'kwaliteitsvolle, meerlagige journalistiek'. Kwaliteit wordt dan niet zozeer gedefinieerd door de percepties en standaarden van professionele nieuwsmakers, maar wel door wat jonge nieuwsgebruikers beschouwen als waardevol nieuws. "De context van het nieuws is daarbij essentieel. Die bepaalt voor jongeren of het nieuws wordt begrepen, of het als objectief kan worden beschouwd en als geloofwaardig wordt ervaren. Precies op dit domein kunnen professionele nieuwsmakers zich onderscheiden van gratis online snacknieuws."

Van Cauwenberges onderzoek wees uit dat nogal wat jongeren nieuws verkiezen dat wordt aangeboden als *developing news stories*. Door middel van *eye-tracking* vond ze dat jongeren aandachtiger blijven wanneer nieuws als een chronologisch verhaal wordt voorgesteld, dan bij de traditionele printnieuwsstructuur waarin losstaande nieuwsfeiten na

elkaar worden getoond. Dergelijke *developing news stories* omvatten vanzelfsprekend ook veel meer achtergrondnieuws.

Dabblers

Anna Van Cauwenberge ondervroeg mensen van 15 tot 34 jaar, zowel in Vlaanderen als in Nederland, over hun nieuwsgebruik. Haar onderzoek levert

een heel ander beeld op van het nieuwsgebruik van jongeren dan eerder onderzoek in Europa en de VS. Dat wees op minder interesse voor nieuwsberichten, op een evolutie van offline naar online en op een verschuiving van professionele naar niet-professionele nieuwsbronnen.

Van Cauwenberge verdeelt jongeren op het vlak van nieuwsgebruik in vijf groepen. De groep met een zeer beperkte interesse voor nieuws noemt ze 'dabblers'. In Vlaanderen vertegenwoordigen die 26,5 procent van de jongeren, in Nederland 7,5 procent. De Vlaamse *dabblers* kijken dagelijks wel veel meer televisienieuws dan hun Nederlandse tegenhangers.

De traditionele nieuwskanalen scoren in alle groepen nog steeds het sterkst. Vooral aan televisienieuws wordt – in de vijf groepen – veel tijd besteed, 11 tot 34 minuten per dag. Nieuwsgebruikers die de meeste tijd uittrekken voor online nieuws, besteden in de praktijk overigens ook nog veel tijd aan offline nieuws.

Weinig jongeren beperken zich in hun zoektocht naar nieuws tot online platformen. Van Cauwenberge: "Nieuwsmedia worden complementair gebruikt, en jonge mensen die meer tijd spenderen aan online nieuwssites kijken ook meer televisienieuws. Nieuwsgebruikers die online gaan zijn trouwens meer actieve nieuwsgebruikers dan anderen. Ze gebruiken het internet vooral om geïnformeerd te worden over een waaier van nieuws onderwerpen en standpunten die de nationale nieuwsagenda aanreiken."

Jongeren zijn niet minder geïnteresseerd in nieuws, wel anders.

(foto Corbis /PhotoNews)

Beslissing over de klacht van de heer Erik Verschoren tegen *Het Laatste Nieuws* en *HLN.be*

Met een brief van 17 augustus 2014 dient de heer Erik Verschoren een klacht in tegen *Het Laatste Nieuws* en *HLN.be*. Aanleiding is een artikel in *Het Laatste Nieuws* en op *HLN.be* van 19 juni 2014 onder de titel: 'Geschorste advocaat riskeert psychiatrische begeleiding'.

Geert Van Hecke, stafmedewerker journalistieke deontologie bij De Persgroep, antwoordt met een brief van 25 september 2014. Erik Verschoren repliceert met twee mails van 19 en 22 december 2014, waarop Geert Van Hecke antwoordt met een mail van 6 januari 2015.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 14 april 2015. Erik Verschoren was hierop aanwezig. Namens *Het Laatste Nieuws* woonden Geert van Hecke en journalist Tim Van der Zeypen de hoorzitting bij.

DE FEITEN

Het artikel gaat over een rechtszitting van de correctionele rechtbank van Mechelen, waar Erik Verschoren zich moest verantwoorden omdat hij zich ten onrechte zou hebben uitgegeven als advocaat en wegens valsheid in geschrifte. Verschoren werd geschorst door de Orde van Advocaten, maar bleef zich volgens het parket voordoen als advocaat. Het artikel geeft enkele voorbeelden van de manier waarop hij dat deed. Het citeert ook Erik Verschoren zelf, die zegt dat een van de voorbeelden over visitekaartjes met de titel van advocaat, berustte op een misverstand.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Klager zegt dat het artikel geen faire weergave is van de rechtszitting. Hij noemt het eenzijdig omdat het enkel de elementen à charge, en niet die à décharge weergeeft. Hij vindt het ook een aantasting van het recht van het publiek om correct en volledig geïnformeerd te worden.

Klager klaagt erover dat het artikel slechts een deel van zijn pleidooien weergeeft. Hij zegt te begrijpen dat een krant niet alle elementen kan weergeven, maar vindt dat de journalist een foute inschatting heeft gemaakt en de meest essentiële elementen niet heeft weergegeven.

Volgens klager heeft de krant zich in de plaats van justitie gesteld. Ze verklaarde hem schuldig zonder de uitspraak, en ook het oordeel in beroep of cassatie af te wachten.

Het Laatste Nieuws zegt dat het artikel een correcte weergave is van de rechtszitting, en dat het klager nergens schuldig verklaart. Het geeft een korte samenvatting van

de elementen die naar voren werden gebracht door het openbaar ministerie, de burgerlijke partijen en klager. Ook een van de elementen uit de verdediging van klager komt aan bod.

Het Laatste Nieuws noemt de elementen die volgens klager vermeld hadden moeten worden, nevenkwesities. Ze gingen niet over de grond van de zaak en de journalist heeft volgens de krant de juiste keuzes gemaakt. Een journalist moet zich immers focussen op de maatschappelijk relevante elementen, en niet op nevenkwesities.

De krant benadrukt ook de maatschappelijke relevantie om te berichten over iemand die zich onterecht uitgeeft als advocaat.

BESLISSING

Het artikel is een correcte weergave van de rechtszitting. Er is niets dat erop wijst dat de journalist in zijn verslaggeving niet waarheidsgetrouw en onafhankelijk gehandeld zou hebben. Het is ook normaal dat een journalist een selectie maakt uit

de verschillende elementen die de partijen in een rechtszaak naar voren brengen, en dat hij niet alle argumenten in extenso behandelt.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel: de klacht is ongegrond.

Brussel, 7 mei 2015

De Raad voor de Journalistiek deed een volledig gelijklopende uitspraak over een identieke klacht van de heer Verschoren tegen *Gazet van Antwerpen*. Hier ging het om een artikel van 19 juni 2014 onder de titel 'Geschorste advocaat riskeert celstraf'.

(foto PhotoNews)

Hannes CATTEBEKE van freelancer bij *Knack* naar vast bij *Het Nieuwsblad* 'Het is goed betaald, maar hard werken'

Monica Moritz

Politiek verslaggever Hannes Cattebeke (34) heeft na tien jaar het onzekere freelancebestaan geruild voor een vaste job op de Wetstraatredactie van *Het Nieuwsblad*. Dolblij is hij dat hij zich niet meer week na week moet verkopen. Cattebeke, die in 2011 de persprijs Karel Van Miert won, wist als tiener al dat hij politieke wetenschappen wilde studeren. Die passie voor politiek is hij nooit kwijtgeraakt.

Hannes Cattebeke: "Op mijn 13de las ik een boek waarin een student politieke wetenschappen heel bekommerd was met wat er in de maatschappij omging. Dat sprak me geweldig aan. Maar met een diploma pol en soc vind je nog niet meteen een job, en daarom volgde ik aan de Erasmushogeschool nog een masterclass journalistiek. Een derde van dat jaar bestond uit een stage bij *Knack*. De laatste dag daar heb ik gevraagd of ik kon blijven. Een vacature was er niet, maar de adjunct-hoofdredacteur was heel tevreden over mijn stukjes en heeft me toen bij *De Morgen* aanbevolen. Daar ben ik meteen op de Wetstraatredactie begonnen."

De Journalist: Had je wat aan je universitaire studies?

"Ik zal niet beweren dat je eerst aan de universiteit moet studeren om journalist te worden, maar ik stel toch vast dat stagiairs die enkel maar journalistiek hebben gestudeerd, niet altijd de inhoudelijke bagage hebben om hun werk in te vullen. Die mensen komen met een heel onbevengend blik op de werkvloer, maar vreemd genoeg hebben ze vaak geen passie voor een bepaald onderwerp. Als ze de opdracht krijgen om over het verkeer te schrijven, worden ze op de duur misschien mobiliteits-experts, maar daar hebben ze zelf niet voor gekozen. Mijn stage bij *Knack* verliep juist zo goed omdat ik van jongs af aan de Wetstraat en de internationale politiek had gevolgd. Daardoor kon ik met gevestigde waarden als Rik Van Cauwelaert meepraten, ook al had ik van journalistiek nog geen benul."

En de journalistieke microbe heb je dan al doende verworven?

"Ja, en dat ging vrij vlog. Bij *De Morgen* zeiden ze letterlijk: *we gooien je in het water en je ziet maar of je kunt zwemmen*. Dat was mijn *kickstart*. Een vaste job zat er toen niet in, maar ik mocht wel voor *Knack* beginnen freelancen. Eigenlijk had ik me voorgenomen om nooit freelancer te worden, maar dat viel beter mee dan ik had verwacht. Aanvankelijk deed ik het ook om ervaring op te doen en bleef ik uitkijken naar een

vaste job. Maar uiteindelijk bleek freelancen financieel toch haalbaar, en bovendien kreeg ik interessante opdrachten."

Zoals?

"Veel politiek, hè. Onder Rik Van Cauwelaert, en daarna Karl Van den Broeck, was er meer aandacht voor politiek dan nu. Ook voor *Knack Extra* mocht ik thema's aanpakken die mij boeiden. Zo heb ik na het overlijden van Michael Jackson onder meer een portret gemaakt van Elvis en andere te vroeg gestorven popsterren. Dat was niet direct mijn winkel, maar ik hou van muziek en vond het leuk. Ik heb ook meegewerkt aan tientallen specials, over Congo, Ensor tot de Olympische Spelen. Die dossiers werden op voorhand gepland, wat handig is voor een freelancer. Voor de rest is het toch maar elke week hopen dat ze een van je voorstellen goedkeuren of je een opdracht geven. Die financiële onzekerheid is echt niet plezant. Ik heb freelancen ook nooit als een vorm van vrijheid ervaren, zelfs al kun je zelf je dag indelen en zo. Al bij al wegen de voordelen niet op tegen de nadelen."

'Bij *Het Nieuwsblad* heb ik het concept 'weekend' weer ontdekt.'

(foto MM)

Ook financieel was het lastig?

"Ja. Ik heb met mijn vriendin intussen twee kinderen, en we hebben ook een huis gekocht. In heel de Vlaamse geschreven pers is er maar een tiental freelance journalisten dat goed zijn boterham verdient. Alle anderen zouden, als ze konden kiezen, rap een vast contract aanvaarden. Als freelancer is het *living on the edge*. Je moet al super gedreven zijn om er alle ongemakken bij te nemen. Ik ben in die tien jaar nooit ernstig ziek geweest, maar iemand die drie maanden of langer out is, kan de boel wel sluiten. Ik kon dan nog bijna uitsluitend voor *Knack* werken, maar veel freelancers schrijven voor meer dan een blad tegelijk om rond te komen. Dan leef je eigenlijk alleen om te werken. Ik ben niet in de journalistiek gestapt om een zelfstandige te zijn, ik ben in de journalistiek gestapt om te schrijven. En zo heb ik nu ook het concept 'weekend' weer ontdekt. Niet dat ik bij *Knack* zoveel in het weekend moest werken, maar het werk

bleef toch door mijn hoofd spoken. Nu ga ik vrijdagavond naar huis en weet ik dat ik nog eens iets anders kan doen. Al blijft ook dat relatief natuurlijk, want ook in het weekend blijf ik natuurlijk de politieke actualiteit volgen.”

Toch wordt de ondernemende journalistiek meer en meer als toekomstmodel gezien: journalisten moeten hun waar actief gaan verkopen.

“Die trend wordt vooral in Nederland en de VS gepromoot. Als het concept inhoudt dat je als journalist ook commerciële activiteiten uitoefent, ben ik daar geen fan van. Ik heb daar eens een gigantische discussie over gehad op het VVOJ-congres in Zwolle. Ik was daar de enige die vond dat je als journalist niet tegelijk het jaarboek van Shell kunt samenstellen én een kritisch artikel over het energiebeleid van dat bedrijf kunt schrijven. Dan gooi je je neutraliteit overboord. Misschien kun je dan wel overleven als freelancer, maar in mijn ogen ben je toch je geloofwaardigheid kwijt. Tenzij je die activiteiten strikt gescheiden zou kunnen houden. Een cultuurjournalist bijvoorbeeld die nooit over economie schrijft, kan wellicht wel een brochure voor een lokaal bedrijfje samenstellen of er zelfs de pr van verzorgen.”

Hoe verliep je overstap naar *Het Nieuwsblad*?

“Ik had het als freelancer bij *Knack* helemaal gehad toen *Het Nieuwsblad* mij vroeg om op de Wetstraatredactie te komen werken. Overstappen naar een populair dagblad was wel een hele ommezwaai. Voor *Knack* werkte ik 40 uur per week, en vaak thuis. Nu klopt ik er 60. Bovendien was ik gewend om wekelijks een artikel van 4 of 5 pagina's neer te pennen, terwijl ik nu dagelijks en aan een hoog tempo meer dan een nieuwsstuk schrijf dat weliswaar veel korter is.”

Verdien je ook meer?

“Zeker. Het is goed betaald, maar wel hard werken. Ik vertrek hier in Molenbeek om ongeveer halftien 's ochtends en ik ben vaak pas om elf uur 's avonds thuis. 's Morgens breng ik eerst nog mijn dochters naar school, terwijl mijn vriendin, die als juriste ook voltijds werkt, ze 's avonds van de opvang afhaalt. 's Ochtends ben ik wel intensief met mijn kinderen bezig. Toen ik freelancete zag ik ze natuurlijk meer, maar goed, ik heb niet het gevoel dat ik een afwezige vader ben. Hoe dan ook, met zijn tweeën voltijds werken als je kleine kinderen hebt, dat wordt echt onderschat.”

Kostte het je moeite om op een krantenredactie te gaan werken?

“Bij *Knack* was iedereen de hele week met zijn eigen stuk bezig. Er werd nauwelijks overlegd of vergaderd, en de interactie tussen de redacteurs was minimaal. Op de krant zijn het vandaag de *cheffen* die de inhoud sturen en ook een grotere verantwoordelijkheid dragen voor de stukken. Zij komen over

je schouder meeleezen terwijl je nog aan het schrijven bent. Door dat top-down model kunnen ze de krant natuurlijk makkelijker stroomlijnen. De redacteurs vergaderen 's ochtends ook eerst met de cheffen om de krant van de dag voordien te evalueren en te bespreken wat ze gaan schrijven. Voor journalisten is het soms frustrerend om zo op de voet te worden gevolgd, maar meestal komt het de krant wel ten goede. En persoonlijk functioneer ik toch beter binnen een groep. Ik herontdekte bij *Het Nieuwsblad* hoe het is om samen te werken met collega's.”

Is er veel interactie met de andere kranten van Mediahuis?

“Toen *Het Nieuwsblad* nog in Groot-Bijgaarden zat, was er meer contact met de collega's van *De Standaard*, zegt men mij. Vandaag is er redactioneel heel weinig samenwerking. Er staan natuurlijk wel dagelijks artikels van *De Standaard* in *Het Nieuwsblad*, en omgekeerd. Maar qua politieke berichtgeving doen we eigenlijk vooral ons eigen ding.”

Intussen digitaliseert de journalistiek met een rotvaart verder...

“Onze papieren krant blijft wel populair. Onze digitale abonnees zijn minder talrijk dan die van andere kranten, die meer op tablets worden gelezen. Er gaan in Vlaanderen nog elke dag 250.000 exemplaren van *Het Nieuwsblad* over de toonbank, en die worden ook gelezen. Het valt mij trouwens geweldig goed mee dat er tussen de redactie van de krant en de online redactie een stevig schot zit. Aan krantenartikels wordt urenlang gewerkt,

terwijl een online bericht meestal zonder veel bijkomende research wordt verspreid om het publiek zo vlug mogelijk te informeren. De website is zowat de populaire versie van een persagentschap. Terwijl onze redactie een persbericht checkt, duidt en aanvult met reacties. Wat natuurlijk voor meerwaarde zorgt. Er zijn wel mensen die denken dat ze de krant lezen omdat ze *nieuwsblad.be* of *standaard.be* aanklikken, maar de website is de krant niet, hè.”

terwijl een online bericht meestal zonder veel bijkomende research wordt verspreid om het publiek zo vlug mogelijk te informeren. De website is zowat de populaire versie van een persagentschap. Terwijl onze redactie een persbericht checkt, duidt en aanvult met reacties. Wat natuurlijk voor meerwaarde zorgt. Er zijn wel mensen die denken dat ze de krant lezen omdat ze *nieuwsblad.be* of *standaard.be* aanklikken, maar de website is de krant niet, hè.”

Hoe zie jij je toekomst?

“Ik ben daar niet zo mee bezig. Ik ben net begonnen met iets nieuws, en ik ben daar redelijk tevreden mee. Maar ik wil ook niet negatief terugblikken op mijn freelance jaren. Ik hou aan die tien jaar goeie herinneringen over. Zo heb ik vorig jaar nog een biografie kunnen schrijven over wielrenner en dorpsgenoot Gerard Debaets. Daar zou ik nu geen tijd meer voor kunnen vrijmaken. Maar geen nood, een cowboy die leeft voor zijn vrijheid ben ik nooit geweest. Geef mij maar een gestructureerde omgeving. En op een redactie voel ik me als een vis in het water.”

‘Voor journalisten is het top-down model soms frustrerend, maar meestal komt het de krant wel ten goede.’

Mens achter het nieuws

Paul VAN LANDEGHEM: KRUISVAARDER VOOR DE ECHTE PERSKAART

Jan Backx

Journalistiek leidt tot alles, op voorwaarde dat je eruit geraakt. Een bekend gevleugeld woord. Maar vers verkozen VVJ-bestuurslid Paul Van Landeghem reed het parcours koppig in de tegenovergestelde richting. Van schooldirecteur over crisismanager naar mens die maar wat trots is op zijn met hard werken verworven nationale perskaart. "Binnen de VVJ zie ik me als kruisvaarder en pleitbezorger van de beroepsjournalist", zegt hij. "Ik heb op mijn journalistieke pad te veel moeten opboksen tegen de alomtegenwoordigheid van bijverdienende ambtenaren en schoolvossen."

Krachtige taal. Zo ziet Paul er dan ook uit: een stevige vent die zijn legerdienst klopte als onderofficier bij een luchtmacht commando-eenheid die vliegvelden verdedigt.

Zijn verhaal begint in Sint-Niklaas, toen nog de ongekroonde hoofdstad van de Belgische breigoedindustrie. "Mijn pa was technisch directeur in zo'n bedrijf. Mijn drie zussen en ik genoten een gelukkige, harmonieuze jeugd. Onze ouders vreesden wel de neergang van de lokale textielindustrie. Zo verhuisden we naar Zwijndrecht, waar mijn moeder een kruidenierszaak overnam. Een parachute voor harde tijden. Het textielbedrijf waar mijn pa werkte ging inderdaad dicht, maar hij geraakte onmiddellijk weer aan de bak, deze keer als technisch directeur in de chemische sector." Als tiener zag Paul zichzelf later wel voor een klas staan. "Wetenschappen, economie en wiskunde boeiden me. Na de lerarenopleiding werd ik meteen voor de leeuwen geworpen: wiskunde geven aan het zevende jaar 'beroeps' in Eeklo. Met zittenblijvers in mijn klas die ongeveer mijn leeftijd hadden. Ondertussen studeerde ik verder en ik behaalde een MBA. Na een reeks interims werd ik in 1986 in Antwerpen directeur van de EEC International School. Leuke job, tot 1999 op post gebleven. Maar ik hou van verandering en nieuwe uitdagingen."

Zo ontmoette hij Herman Verbaet, ooit sportjournalist en later de succesvolle aartsvader van Studio's Amusement en Familie. "Hij huurde mij in als crisismanager van Hello Holidays, een touroperator die hij samen met onder andere Eric Dillens – destijds D&D –, Guido Van Liefveringe – destijds *Dag Allemaal* – en Ruud De Ridder – van het Echt Antwarps theater – had opgericht. Maar het bedrijf verkeerde in zware moeilijkheden. De mooie plannen van de reisorganisator raakten maar niet geconcretiseerd en Hello Holidays werd opgedoekt. Verbaet was eigenaar van een prachtig gebouw in Boortmeerbeek, vlakbij de Studio's Amusement. En dat

leidde snel naar een nieuw initiatief: de International TV School, een driejarige opleiding tot tv-acteur."

"Ik werd er algemeen directeur en trok Ronny Waterschoot – de aartsgemene Didier De Kunst uit *Familie* – aan als artistiek directeur. Pas op, we vulden toen een gat in de markt, geholpen door zeer behoorlijke docenten zoals Marilou Mermans. Het eerste jaar boden zich 154 kandidaten aan. Slechts 20 mochten de opleiding aanvatten. Onze afgestudeerden vonden beslist hun weg, kijk maar naar Saartje Vandendriessche, Roel Vanderstukken, Kevin Bellemans en Louis Talpe. In ons pakket zat ook radio- en tv-presentatie. Rudi Vranckx en Peter Verlinden kwamen gastcolleges geven. Ikzelf kreeg er inzicht in hoe televisie en nieuws worden gemaakt. Tot – plots – de centen op waren..."

En toen zag hij de wegwijzer naar de journalistiek staan?

"Juist! In 2009 vertelde iemand van VTM me dat *Het Nieuwsblad* een voltijdse freelancer zocht voor het regionieuws Waasland. Ik ging in Groot-Bijgaarden spreken met de toenmalige chef-regio, Rudy Van Holderbeke, en het klikte meteen. De regio Waasland beviel mij enorm. Ik had het licht gezien: ik stopte al mijn andere activiteiten en ging voluit voor de pers. Ik wou absoluut beroepsjournalist worden. Tja, een raar woord maar dan ook het enige dat ons veeleisende vak beschermt. Ik leerde snel dat er veel bijverdiende piraten rondlopen met geplastificeerde dubieuze documentjes, waarop 'PERS' staat."

"Ik prentte het credo van Peter Vandermeersch, net voor zijn vertrek naar Nederland, in mijn hoofd: regionaal nieuws is enorm belangrijk. Ik moest wél stevig uit mijn pijp komen: zeven op zeven, 24 op 24. Maar ik genoot van de vrijheid en de honorering werd gelukkig geen koude douche."

Vanwaar dan zijn overstap naar VRT-Radio 2?

Paul: "Dat wortelde in de reorganisaties na de oprichting van Mediahuis. De veldwerkers werden op geen enkel moment geraadpleegd. Het streelt mijn ego dat er nu bij *Het Nieuwsblad* dik vier man nodig zijn om mijn vroegere werkvolume aan te kunnen. Op 1 november 2014 begon ik bij Radio 2. In mijn VRT-korf zitten momenteel de *Waaslandhaven*, het algemene en politieke nieuws en de faits divers."

Of een energiekeling als hij nog hobby's heeft?

"Tja, ik klopf vaak een democratisch balletje in de Beverse golfclub. Ik hou van motorrijden, maar ik raas even graag met mijn mountainbike door het Waasland en het Scheldeland. En in de winter gaan we skiën, natuurlijk..."

(foto Sophie Pycke)

Onder embargo

Terwijl alle ogen de voorbije weken waren gericht op Sanoma en De Persgroep, hangen ook duistere wolken boven **Think Media Magazines**, uitgever van *P-Magazine*, *Ché* en *Menzo*. En ook daar wordt een verkoop van de bladen niet uitgesloten.

Op 17 juni is er een buitengewone algemene aandeelhoudersvergadering over de toekomst van Think Media. Een van de mogelijkheden is dat het bedrijf zich in de toekomst louter focust op de verkoop van buitenreclame, aldus **Maurice De Velder**, ceo van Think Media, in *De Tijd*.

Begin mei, een kleine maand voor de overname door De Persgroep van vier Sanoma-titels, ruilde **Frederik De Swaef** nog de stoel van hoofdredacteur van *Story* voor die van *Flair*. *Story* verhuist naar De Persgroep, *Flair* blijft bij Sanoma.

Bij *Story* kwam **Annelies Roebben** in de plaats van Frederik De Swaef. En zie, Annelies werkte ruim 20 jaar lang voor *Het Laatste Nieuws*. Eerst voor de krant, vervolgens voor het weekendmagazine *Nina*. Sinds 2010 was ze chef redactie van *Story*.

Beeldjournalisten aangesloten bij de VVJ hebben opnieuw een **gepersonaliseerd lint** in de bus gekregen waaraan ze hun officiële perskaart kunnen bevestigen. Kwestie van die goed zichtbaar te kunnen dragen op straat, bij evenementen of op persconferenties. Het gaat om een initiatief van de **VVB** (Vlaamse Vereniging van Beeldjournalisten) in samenwerking met de VVJ.

VVB-voorzitter **Lieven Van Assche**: "Vandaag voelen velen zich geroepen om beelden te maken. Dit lintje moet, samen met de perskaart zelf, toelaten op het terrein een duidelijk onderscheid te maken tussen professionele beeldjournalisten en anderen."

Vijf internationale journalistenorganisaties, waaronder de Europese Federatie van Journalisten (EFJ), hebben een gemeenschappelijk online platform opgericht waarop schendingen van de journalistieke vrijheden in Europa kunnen worden gemeld. Het **Platform to protect journalism and promote the safety of journalists** is opgericht onder auspiciën van de Raad van Europa en is te raadplegen via www.coe.int.

Op de site staan intussen **ruim veertig schendingen** van de persvrijheid in de 47 lidstaten van de Raad van Europa vermeld. België komt tot dusver niet in het rijtje voor. De focus ligt op fysieke aanvallen op journalisten, bedreigingen en intimidatie, schending van het journalistieke bronnengeheim en straffeloosheid na een van deze vergrijpen.

Schendingen worden geregistreerd door de betrokken inrichtende **journalistenorganisaties**, die voor de authenticiteit ervan instaan. Het is de bedoeling dat aangesproken landen ook antwoorden op de klachten – iets wat diverse overheden intussen hebben gedaan. Secretaris-generaal **Thorbjorn Jagland** van de Raad van Europa: "Journalisten staan vandaag duidelijk onder druk. Het werd tijd dat er op het terrein meer voor hen wordt gedaan."

Belgische journalisten kunnen via de VVJ of de AJP melding maken van problemen. Zij maken deel uit van de EFJ, een van de partners van het nieuwe platform.

Intussen heeft de Veiligheidsraad van de **Verenigde Naties** unaniem een resolutie goedgekeurd die staten oproept journalisten beter te beschermen bij gewapende conflicten. **VN-resolutie 2222 (2015)** van 27 mei jl. vraagt ook aan VN-missies zelf om meer aandacht te besteden aan de veiligheid van reporters in oorlogszones.

Journalistiek leidt tot alles. **Carl Huybrechts** is momenteel te vinden op het kabinet van minister van Binnenlandse Zaken en federaal vice-premier Jan Jambon (N-VA), waar hij copywriter is.

Wie moeite heeft om bij een federale overheidsinstantie openbare informatie te pakken te krijgen, kan voor de geschikte argumenten terecht in het handboek *De Federale Openbaarheidswetgeving* van Frankie Schram. Het werk biedt een handig overzicht van de regels en uitzonderingen inzake de **raadpleging van bestuursinformatie**, en is uitgegeven bij Politeia.

Mooie getuigenis van journaliste **Tine Peeters** over migraine in *De Morgen*, naar aanleiding van de week van de migraine. "Ego- en emotiejournalistiek zijn niet mijn favoriete genres", schrijft ze. "Maar ik maak dit stuk omdat mijn chef het me vriendelijk vroeg en omdat ik wil duidelijk maken hoe migraine echt voelt."

Overigens kan ze bij aanvallen best wel op begrip rekenen van hoofdredactie, chefs en collega's. "En dat schrijf ik niet omdat ze meeleezen. Bij een lange aanval krijg ik bezorgde mails, telefoontjes en zelfs bloemen thuis. Nooit komt de vraag wanneer ik terugkom, alleen of het allemaal wel gaat."

Wie vanaf 1 juni in het **station Brussel-Nationaal-Luchthaven** moet zijn, zal toegangspoortjes op zijn weg vinden. Journalisten met een treinkaart die voor 21 april is verlengd, zullen daarbij die kaart niet kunnen gebruiken. Zij moeten zich wenden tot een steward om toegang te krijgen tot het station, en kunnen vervolgens aan een loket een **duplicaat** van de kaart vragen met een nieuwe barcode die wel zal worden herkend aan de toegangspoortjes.

't **Pallieterke** bestaat 70 jaar. Op 17 mei 1945 hield stichter en eerste hoofdredacteur Bruno De Winter het eerste nummer boven het doopvont. Vandaag gaat het weekblad onder de leiding van **Karl Van Camp** op 3.600 exemplaren.

't **Pallieterke** richt zich tot "mensen met een goed hart en een slecht karakter", maar reken daar zeker ook een dosis goed doorbakken **Vlaamsgezindheid** bij, anders zijn vele bijdragen niet meteen te pruimen. De 70ste verjaardag wordt gevierd met onder meer een extra magazine en een paar boeken.

Minister van Mobiliteit **Jacqueline Galant** (MR) heeft de AVBB en de nieuwsomroepen beloofd dat ze hen zal horen over de nakende regeling voor **drones**. Journalistenbond en audiovisuele media hadden de minister daarom gevraagd naar aanleiding van het ontwerp van KB dat ze opstelde.

De tekst omvat nogal strakke verboden en voorwaarden voor het inzetten van drones. Nochtans kunnen die apparaten informatief-journalistiek een belangrijke meerwaarde hebben. De AVBB en de omroepen hopen dan ook dat er voor specifiek journalistieke doeleinden **uitzonderingen** kunnen worden gemaakt.

Mediarichtlijnen voor kwaliteitsvol berichten over zelfdoding

Media kunnen preventief werken tegen zelfdoding door er op een juiste en serene manier over te berichten. Evenzeer kunnen berichten of reportages suïcidaal gedrag uitlokken. Door de zelfdoding uitvoerig te beschrijven, als 'normaal en onvermijdelijk' voor te stellen, of als een model op te voeren. Het suïcidaal gedrag wordt dan letterlijk gekopieerd. Dit werd meermaals aangetoond door wetenschappelijk (inter)nationaal onderzoek. Een degelijke verslaggeving is dan ook van levensbelang en de verantwoordelijkheid van elke journalist.

Daarom vaardigt Werkgroep Verder – Nabestaanden na Zelfdoding, samen met de Vlaamse Vereniging van Journalisten, de Raad voor de Journalistiek, en met de steun van de Vlaamse Overheid, de **mediarichtlijnen** inzake zelfdoding uit.

De drie pijlers van een goede berichtgeving over zelfdoding zijn:

- Geef juiste informatie
- Geef hoop en biedt alternatieven
- Beperk bereik en hoeveelheid van de berichtgeving

Deze richtlijnen zijn ook opgenomen in de *Deontologische Code voor journalisten*.
Lees meer op www.zelfmoord1813.be/media.

Werkgroep Verder geeft **advies en opleiding** over deze mediarichtlijnen aan journalisten, onderwijsinstellingen o.m. met opleidingen communicatie en journalistiek, en andere mediaprofessionals met vragen over een correcte berichtgeving. We verduidelijken de aanbevelingen, illustreren aan de hand van good practices, en overleggen samen hoe de aanbevelingen het best worden toegepast op een ontwerp dat voorligt. Tegelijk fungeert Werkgroep Verder als **mediawatcher**. Medewerkers filteren berichtgeving die niet conform de mediarichtlijnen verloopt en bespreken dit met de betrokken redactie.

Mediaonderscheiding

Elk jaar reikt Werkgroep Verder de **mediaonderscheiding** uit aan een journalist of scenarioschrijver die op een goede manier verslag uitbracht over zelfdoding. De prijs wordt toegekend door een jury, bestaande uit een journalist of vertegenwoordiger van de media, een suïcidepreventiedeskundige en een nabestaande. De uitreiking van de mediaonderscheiding is een vast onderdeel van de Dag van de Nabestaanden, die telkens eind november doorgaat. O.a. Filip Rogiers, Maud Vanhauwaert, Gitte Van Hoyweghen, en Veerle Beel mochten de prijs al in ontvangst nemen.

Werkgroep Verder – Nabestaanden na Zelfdoding is de door de Vlaamse Overheid erkende terreinorganisatie die de belangen van nabestaanden na zelfdoding behartigt.

Heb je vragen naar aanleiding van dit persbericht? Wil je een reportage, artikel of programma maken over zelfdoding? Zoek je een getuigenis van een nabestaande na zelfdoding? Contacteer Livia Anquetin (coördinator en verantwoordelijke media):

Werkgroep Verder p/a PassAnt vzw
Beertsestraat 21 | 1500 Halle
T 02/361.21.28 | M 0472/18.84.45 | info@werkgroepverder.be
www.werkgroepverder.be | www.zelfmoord1813.be/media
www.facebook.com/werkgroepverder | @WerkgroepVerder

